

KAKSOIS-
MAAILMAT

SIRI KOLU
LÄPI
PUUN

TAMMI

Kaksoismaailmat-sarja

Alle aallon

Läpi puun

**KAKSOIS-
MAAILMAT**

SIRI KOLU
LÄPI
PUUN

TAMMI • HELSINKI

Sivun 77 sitaatti on elokuvasta *Trojja* (2004).

Sivun 153 sitaatti on elokuvasta *Sormuksen ritarit* (2001).

Ensimmäinen painos

Teksti © Siri Kolu 2026

Kuvitus © Iida Kiela 2026

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-7766-0

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Tässä kirjassa keskeiset henkilöt:

NYKYAIKATASO

El(ektra), 12-vuotias kansainvälisen koulun oppilas, kaksoismaailmalainen, jonka toinen elämä liittyy Atlantiksen uponneeseen saarikaupunkiin.

Maxxam, 12, hänen paras ystävänsä, asuu nykyään Ateenassa suurlähettiläsäitinsä takia.

Cal(luna), 12, Elektran uusi luokkatoveri ja troikan kolmas jäsen.

Georgiana, Khan, Amira, kansainvälisen koulun luokkatovereita.

Fendi Oksman, koulukaveri, mediamogulin poika.

Troi, 15-vuotias virolainen, kaksoismaailmalainen, joka uneksii Troijan sodasta.

TROIJAN AIKATASO

Trojialaiset muurien suojassa:

Troilos, Troijan nuorin prinssi, Apollonin temppeli-harjoittelija.

Kassandra, Troijan prinsessa, Troiloksen lempisisar, joka osaa ennustaa mutta jota ei uskota.

Hektor, Troijan kruununprinssi eli vanhin veli, armeijan johtaja.

Paris, Troijan prinssi, toiseksi vanhin. Rakastuu naimisissa olevaan Helenaan ja saa hänet karkaamaan kanssaan. Kreikkalaisten kosto tästä käynnistää sodan.

Helenos, Kassandran ennustustaitoinen ja valtaa janoava kaksosveli.

Deifobos, Troijan prinssi, Troiloksen isovelji.

Polyksene, Troijan prinsessa, joka rakastuu kreikkalaiseen soturi Akhilleukseen.

Priamos, Troijan kuningas, Troiloksen isä.

Hekabe, Troijan kuningatar, Priamoksen järjestyksessä toinen vaimo, Troiloksen äiti.

Helena, ihmismaailman kaunein nainen, ylijumala Zeuksen tytär. Parisin vaimo, entinen Spartan kuningas Menelaoksen vaimo. Parisin kuoltua Deifoboksen vaimo.

Muita hahmoja:

Martialis, tallipoika, Troiloksen ihastus.

Lazulia, Kassandran palvelijatar, esittää Kassandraa, jos prinsessa tahtoo seikkailla muualla.

Laokoon, Apollonin pappi, opastaa Troilosta.

Rhesus, Traakian kuningas, kuningas Priamoksen naapuri ja liittolainen.

Oinone, jokinyymfi, Parisin ensimmäinen puoliso.

Aineias, yksi harvoista Troijan tuhosta pelastautuneista kuningassuvun jäsenistä.

Kreikkalaisten leirissä:

Menelaos, Spartan kuningas, Agamemnonin veli.
Vaimo Helena jättää hänet Troijan prinssi Parisin takia.
Tämä käynnistää sodan.

Agamemnon, Mykenen kuningas, kreikkalaisten sotajoukon johtaja.

Odysseus, ovela Ithakan kuningas, tunnettu kekseliäisyydestään ja neuvottelutaidostaan.

Akhilleus, kreikkalaisten kuuluisin sotasankari, jumalataräitinsä vahingoittumattomaksi tekemä, johtaa myrmidoneja.

Muita:

Briseis, Troijasta kaapattu Apollonin papitar, Troiloksen serkku, sotavankina Akhilleuksen palvelijatar ja hänen ihastuksensa kohde.

Ajax, Troijan sodan toiseksi kuuluisin taistelija.

Eudorus, Akhilleuksen tärkein upseeri, myrmidonjoukkojen komentaja.

Kalkhas, profeetta, joka nähtyään ennalta Troijan tuhon pakenee kaupungista ja siirtyy kreikkalaisten puolelle.

Deidaimeia, Skyroksen prinsessa, Akhilleuksen vaimo kaukana kotona.

Neoptolemus, Akhilleuksen aikuinen poika, joka liittyy Troijan tuhoavaan hyökkäykseen ja surmaa ison osan Troijan kuningasperheestä kostoksi isänsä kuolemasta.

Keskeiset jumalat:

Apollon, auringon jumala, suojelee Troijaa.

Pallas Athene, Troijan yksi suojeleja, viisauden, tiedon ja sotataidon jumalatar.

Poseidon, meren jumala.

Hefaistos, jumalten seppä, joka on tehnyt Akhilleuksen haarniskan.

Ares, sodan jumala.

Afrodite, rakkauden jumalatar. Kreikan prinssi Paris päättää hänen olevan jumalattarista kaunein, vastalahjaksi Afrodite lupaa hänelle Helenan rakkauden.

Zeus, ylijumala, Helenan isä.

Thetis, vähäisempi joen jumalatar tai nymfi, soturi Akhilleuksen äiti.

OSA I: VERIKUU

"In my mind", said Zeus, "to cause the great and glorious war of Troy, that shall be famous to the end of time. Famous, too, shall be the names of the Heroes who fight at Troy, but with them the Age of Heroes shall end, and the Iron Age of Ordinary Men shall follow."

Roger Lancelyn Green: *The Tale of Troy*

Sankarit tarvitsevat toisten tuhoa syntyäkseen, kansakunnat sankareita selvitäkseen ja yksilöt kansakuntia, joiden vuoksi ryhtyä sankareiksi.

Saara Mansikkamäen essee
Helsingin Sanomat 8.7.2025

Trojjan myötä ymmärrän, mitä tarkoittaa petos.
Petoksessa vaarantuvat perhe ja ystävät
ja heidän myötään kaikki, mikä on kallista ja tärkeää.
Sellaisen tarinan Troija meihin kirjoittaa,
ja se tarina jatkuu näin:

ASEISIIN ELEKTRA

KATAJANOKKA, HELSINKI, 2020-LUKU

Keskellä yötä Orex alkaa ulvoa. Sillä on kasvot kohti ikkunaa, kattojen yllä hohtaa täysikuu. Silitän koiraa. Katajanokan kerrostalossa on paksut seinät, mutta faaraokoiran huilumainen ääni herättäisi helposti kaikki. Kun Orex tuntee kosketukseni, se tuntuu palaavan tähän todellisuuteen, paukuttaa suuria lepakonkorviaan, nuolaisee minua käteen ja katsoo minua rakastavasti meripihkasilmillään.

Anteeksi, homma lähti käpälistä.

Rakastan sielunvartijakoiraani, kaikkea mitä olemme käyneet yhdessä läpi. On Orexin ansiota, että en enää pelännyt, vaikka näin aaltojen alle uppoavasta kaupungista toistuvia painajaisia. Orexin avulla löysin Atlantiksesta kotiin, kun aikojen alun saari tuli hakemaan minua kesken talvi-illan.

Kun katson Orexia silmiin, uskon että muistamme nämä kaksi saarta molemmat: Katajanokan kivikadut ja Atlantiksen riippuvien puutarhojen tuoksun, kehämäiset kadut, jotka laskeutuvat kerroksina kohti merta. Me ymmärrämme

toisiamme, Orex ja minä. Ymmärrämme että ajat ovat lomittain ja limittäin toistensa sylissä ja on meidän tehtävämme muistaa kaikki.

Olen levännyt viikon, ja ystäväni Maxxam ja Cal ovat nauraneet kaksoismaailmaisia puheitani.

Oi jumalat, millaisia valoja Helsingissä onkaan!

Varhaisen lumipyryn keskellä jouluvalaistu Aleksanterinkatu tuikkii valoa tavalla, josta auringonjumala olisi kade, keskelle pimeyttä on löytynyt valkoinen valo, se hohottaa ensilumen hetkeksi peittämistä jalkakäytävistä.

Nyt lepo on ohi, sillä Orex on herännyt keskellä yötä. Se katsoo täysikuuta, siristää silmiään ja katoaa jonnekin, alkaa taas ulvoa. Koira aistii aikojen välissä jotain, mitä minä en vielä tunne. Neppaan ystäväilleni viestin. Jotain merkittävää tapahtuu pian. Soitetaan heti aamulla.

Kun suljen silmäni ja lasken käteni Orexin turkille, tunnen asiat paremmin, yö ei enää häiritse aisteja. Sisälläni asuva Atlantiksen Elektra osaa lukea Orexin tuntemaan huolen nykyajan Elektraa paremmin. Hän on Merikäärmeen sukua, suojelijoiden sukua, ja hän on nyt kavahtanut hereille.

Jokin aikojen välissä hankautuu, rahisee.

Jokin on liikkeellä. Jokin on alkamassa.

Hämmennykseni väistyy. Vaistoni on oikeassa. Joku pahaa aikova ja vaarallinen on hyökkäämäisillään, ja sielunkoira toittottaa minua hereille, aseisiin, puolustamaan rakkaitani.

On taistelun aika.

VERIKUU

PRINSSI TROILOS

TROIJA, 1260 EAA.

Kuu oli metallilevy, ruosteenpunainen, sen loimotus valaisi koko kaupungin muurin ja sen eteen leiriytyneet joukot. Piirittäjillä oli soihtuja, kauempana nuotio. Täysikuun valossa näkisi ilman tultakin, mutta tänään tulella oli toinen merkitys. Sillä kerrottiin kaupungille olennainen: *Troijan kansa, pelätkää meitä! Me, kreikkalaisten armeija, piirittäjänne ja kaupunkinne tuho, olemme yhä täällä.*

Nojauduin muuriin ja koetin ajaa piirittäjät mereen ajatuksen voimalla. Hiekkakaan ei pölyynnyt ponnistellesani. Tuulisiko oikeaan suuntaan? Jos sylkäisisin mehevästi, kantaisiko tuuli pisarat kreikkalaisten joukkoihin asti? Piirittäjät olivat käyneet varomattomiksi. He yöpyivät päivä päivältä lähempänä, nyt jo nuolenkantaman alueella. He tiesivät Troijan säästävän nuoliaan todelliseen hyökkäykseen asti.

Kymmenes vuosi tätä samaa. Olin viisivuotias kreikkalaisten tunkeutuessa maahan ja olin ollut muurien vanki siitä lähtien. Muistikuvissani kotikaupunkini Troija oli ollut aina saarrettu.

Se ei ollut koko totuus. Jokin oli nyt muuttunut. Sotilaista uhoava pesemätön tuoksu oli muuttunut villimmäksi. Troijan kaduilla huhuttiin, ettei Kreikan soturi Odysseus katsoisi enää pitkään tätä odottelua. Taisteluilla oli ollut liian kallis hinta. Odottamisella vielä kalliimpi, Odysseus keksisi vielä jonkin juonen. Hänen oveluudestaan ja sankariteoistaan oli kantautunut juttuja vaeltavien kauppiaiden mukana jo kauan ennen sodan alkua. Hän puhuisi ympäri liittolaisensa soturi Akhilleuksen, joka koettaisi tappaa minut vielä kolmannen kerran.

Jos isä kuulisi ajatukseni, saisin läimäytyksen.

– Poika, älä pelkää aina pahinta, isä sanoisi. – Vain sinunlaisesi surkimus miettii sodan lopputulosta. Mitään muuta loppua ei ole kuin Troijan lopullinen voitto. Katso veljeäsi Hektoria, niin tiedät sen. Hän ymmärtää, mihin suku velvoittaa.

Tietenkin tiesin, etten ollut Hektorin kaltainen.

Urhea Hektor, tunteellinen Paris, harkitsevainen Deifobos, ennustusnäkyinen Helenos, jumalten oma Troilos.

Kaupunki osasi laulaa kuninkaan pojat jopa unissaan. Minä olin se viimeisin.

Olin kaikilla tavoilla vääränlainen. Käsivarteni eivät jakaneet kannattaa keihästä tai venyttää jouta. Olin lapsesta asti saanut kuulla olevani vähäverinen ja vähäväkinen.

Jumalten syöttiläs. Auringonjumala Apollon on ottanut sinut alttaripalvelijakseen vain säälistä.

Olin vasta alttaripalvelijaharjoittelija, kehno sellainen. Uhrimaljatkin painoivat. Lehvien heilutus pyhän savun levittämiseksi alkoi sattua käsiin siinä missä jousenkin viritys. Pa-

pit eivät olleet tyytyväisiä, mutta kukaan ei uskaltanut erottaa minua pyhästä tehtävästä. Äitikuningatar oli luvannut minut Apollonille syntyessäni. Siksi papit katsoivat ohi.

Minä rakastin temppeliä. Se oli paikka, jossa sain olla rauhassa. Luojan kiitos isän monien vaimojen ja heidän synnyttämiensä poikien, minun ei koskaan tarvitsisi miettiä, kannattaisiko niskani kruunun painoa. Kruunu ei koskaan kuuluisi minulle. Monet veljeni taistelisivat, voittaisivat tai kuolisivat minun ja kansakunnan puolesta. Minut unohdettaisiin. Kukaan ei laulaisi minusta tai kertoisi tarinoita. Olin iloinen siitä.

Minulle riitti pienempi elämä. Hevoseni. Liskoni. Hyönteiseni. Katsoin muurilla hämähäkkiä, joka oikoi koipiaan yön viileydessä. Poimin eläimen hellästi käsiini. Se oli iso lukki. Siirsin hämähäkin syrjemmälle, seinänvierustalle, missä sillä olisi enemmän syötävää eikä kukaan tallaisi sitä kuoliaaksi. Juttelin sille lempeästi kantaessani: mitä sinäkin olet päivällä nähnyt, hämähäkkiystäväni. Millaisia uutisia onkaan kantautunut sen tajuntaan, vahtisotilaiden juoruilua, kreikkalaisten yöllä kuisimia tarinoita, joita se on voinut vakoilla muurinseinämillä.

Ystäväni hämähäkki osaisi neuvoa, mitä meidän pitäisi tehdä.

Kunpa minäkin osaisin punoa samalla tavalla verkkojani.

Kunpa voisin kutoa langan ja laskeutua kiperistä paikoista pois turvaan kuin se.

Kuka sanoi ettei eläimistä voinut mitään oppia?

– Troilos, mennään pois, siskoni Cassandra sanoi. – Täällä olemisesta ei seuraa mitään hyvää. Hermostut vaan. Saat taas painajaisia.

Kassandra oli siirtynyt nukkumaan viereiseen huoneeseen. Näimme molemmat painajaisia, pelkäsimme nukkumista sen vuoksi. Siksi valvoimme salaa öisin, kuljimme viitan suojissa yöksi hiljentyneessä kaupungissa, joka sen sudenhetken kuului vain meille.

Öiset retket olivat meidän salaisuutemme. Vartijat oli lahjottu. Kassandran rakas palvelijatar Lazulia piti salaisuuden ja tekeytyi Kassandraksi poissaolojen ajan. Naimattomia tyttöjä valvottiin poikia ankarammin, ja minun kulkemisistani kukaan ei piitannut.

Öiden voimalla jaksomme päiviä, isän hermostuneita äänenpainoja, pitkiä neuvotteluja sisemissä saleissa. Odotimme Kassandran kanssa hetkeä, jolloin saisimme taas livahtaa pois palatsista.

Yöt olivat meidän. Puhuimme vapaasti. Heittelimme kiviä muurilta.

Luimme kaupunginmuureihin kirjoitettuja sanoja.

Helena-portto heitettävä susille.

Alas kansan näännyttävä kuningas Priamos.

Kaupungilla liikkuessamme huomasimme asioita, joille palatsissa oli helposti sokea: miten surkeita olivat taistelevien sotilaiden varusteet, joita ei ehditty huoltaa. Miten vähäisiksi olivat käyneet ruokavarat. Miten kattoviljelmät olivat kuivuneet paahteen tähden, satoa ei tulisi sitäkään, mitä edellisenä vuonna.

Totta kai isälle oli tästä kerrottu. Sillä ei ollut merkitystä. Vain voitolla oli.

– Troilos, mennään, Kassandra sanoi. – Luulen, että vähissä ovat ne yöt, joina saamme katsoa verikuuta.

Hätkähdin. Tuntui, että jokin kylmä asettui sydämeeni.

Viimeinen vapaa kuutamo. Verikuu, jonka puna tihkuisi yllemme ihan pian.

Kassandra oli oikeassa, tiesin sen. Olin ainoa koko kaupungissa, joka otti siskoni puheet vakavasti. Muut pitivät häntä jumaltenlyömänä tyttönä, joka puhui mielettömiä. Otin isosisartani kädestä ja lähdimme laskeutumaan kapeita portaita alas kohti palatsia.

Jos Kassandra mitään tiesi, jos hänen näkynsä olivat oikeassa, vapaalla Troijan kaupungilla oli enää vähän elinaikaa.

Koetin livahtaa huoneisiini niin äänettömästi kuin osasin. En onnistunut. Sisällä suuressa salissa lojuvilla oli petoeläimen aistit.

– Troilos-kultaseni, silkkiapinani, tule viihdyttämään vanhaa kälyäsi.

Huokaisin.

En voinut kieltäytyä veljeni vaimon kutsusta. Sisällä käytävässä oli viileää, kun ikkuna-aukkoja oli peitetty läpi-kuultavin kankain. Näin päivän paahde ei tunkeutunut sisälle asti. Meitä oli lyöty monella vitsauksella, ja äkillinen tuulettomuus oli niistä pahimpia. Troijan alueella tuuli aina: puuskaiset, pyörivätkin tuulet olivat sen vitsauksena. Ottaisin minkä tahansa puhurin mieluummin

kuin tämän seisovan ilman, joka nyt lämmitti kivisiä rakennuksia.

Tuulettomuus korosti tapahtumattomuutta, sitä, miten me kaikki odotimme.

– Olitko taas ulkona? Helena kysyi.

Helenan kauneuteen piti varautua ennalta. Se piti tietää, ettei lumoutuisi ja käyttäytyisi hölmösti oman sukulaisensa läsnäollessa. Kauneus löi kasvoille, se oli kuin loitsu, joka koetti riistää muut valtaansa. Helenan tarkoitus oli hurmata kaikki, se oli hänen tehtävänsä. Hänen oli ennustettu olevan se kaunein kaikista, siksi häntä oli tavoiteltukin niin vimmaisesti usean kosijan voimin.

Helena oli ylijumala Zeuksen ja Ledan lapsi, Ledan munasta syntynyt, niin epätodellinen olento kuin vain olla saattoi. Hänen vaaleat hiuksensa ryöppysivät putouksena hänen olkapäilleen, ne hohtivat tummanharmaata kangasta vasten kuin kultalangat. Hän näytti siltä kuin olisi hetki sitten kastautunut viileässä lammessa, hänestä uhosi kosteutta ja kukkien tuoksua. Yksi palvelijoista leyhytti ilmaa Helenan istuimen suuntaan.

– Istu viereeni ja kerro vanhalle käyllylesi, mitä näit.

Tämä oli Helenan vitsi. Hän leikitteli minulla näin. Helena ei ollut vanha ensinkään. Missään hänessä ei näkynyt, että hän oli jo toisen miehen puoliso. Puolisoista ensimmäinen, Spartan kuningas Menelaos oli raivoissaan porttiemme ulkopuolella ja haki häntä kotiin. Veljeni Paris oli rakastunut häneen Spartassa ja kuljettanut Helenan salaa Troijaan kymmenen vuotta sitten.

Se rakkaus kadotti rauhan tästä maasta, kun minä olin viisi.

– Hiekkaa, sanoin Helenalle ja istuin kunnioittavan matkan päähän.

- Tule lähemmäs, kahdestisurmattu. Mitä muuta näit?
- Hiekkaa, sanoin Helenalle ja istuin lähemmäs.

Teimme tätä aika ajoin. Hän kyseli, minä vastasin. Tämä oli kai jonkinmoinen leikki.

Ehkä Helenalla oli tylsää. Hänen piti saada kiedotua koko hovi pauloihinsa. Hänen piti edes jollain tavalla oikeuttaa tämä sota, joka oli syntynyt hänen takiaan. Helena tahtoi kaikkien rakastavan häntä. Hän halusi kaikkien lankeavan jalkoihinsa. Hänen kauneutensa teki kaiken hänen puolestaan. Rakkauden sota oli sodista epäreiluin.

- Huomaan sen, Helena sanoi ja nyppi viitastani ja kaukuiselta pois muutaman näkymättömän hiekanjyväsien.

Hän teki niin, vaikka veljeni Paris, hänen puolisonsa, olisi koska tahansa voinut astua huoneeseen.

Parisia vihattiin enemmän kuin koskaan. Vain hetki sitten koko kaupunki oli laittanut toivonsa rauhanneuvotteluihin. Ne epäonnistuivat surkeasti. Paris oli juonitellut kreikkalaisten rauhanneuvottelijoiden salamurhayrityksen, jonka tarkoitus oli saada hengiltä Kreikan suuri sankari Odysseus. Kreikkalaiset pelastuivat täpärästi. Me Troijassa pelastuimme myös. Jos kestivieraamme olisivat kuolleet petoksen takia, meillä olisi nyt jumalten viha niskassamme.

Minusta ei ollut vastaamaan siihen, mitä toreilla ja taloissa kyseltiin.

Miksi taisteltiin yhden naisen tähden, jonka Paris toi kaupunkiin?

Niinkö suurta ja ihmeellistä oli prinssin rakkaus, että sen takia näemme kaikki nälkää?

Tiesin, että sisareni Cassandra vihasi Helenaa.

Oi Troija, sinun tuhosi!

Näin Cassandra oli tervehtinyt Helenaa hänen saapuesaan palatsiin Parisin kanssa ennen häitä. Hän oli toisenlainen morsiustyttö, jolla oli ennustamisen lahja.

Kassandran mielipide ei ollut muuttunut sotavuosien aikana, vaikka Helena koetti olla ystävällinen aviomiehensä sisarelle.

– Varo sitä naista, Cassandra hoki minulle päivittäin.
– Helena ei pelkää jumalten vihaa. Miksi pelkäisi? Hän on Zeuksen tytär, hänen kohtalonsa on tarkemmin kirjoitettu kuin meidän muiden. Hän saa anteeksi sovittamattomat teot. Katso ja näe: hänet kannetaan täältä juhlasaatossa ulos, vaikka Troijan muurit sortuvat.

Saleissa oli hiljaista ja kuumaa. Helena oli häätännyt ylimääräiset palvelijat pois, olimme hämmästyttävästi aivan kahden. Palatsissa ei yleensä ollut tarjolla yksityisyyttä.

– Troijan tuho, kerro minulle, onko vihollinen pian tulossa, Helena sanoi.

– Troijan turma, mitään ei kuulu, sanoin.

Tämäkin oli leikki. Miksi emme olisi toisiamme ymmärtäneet, me kaksi, joiden niskaan oli sälytetty Troijan hävitys?

Helena oli menneisyys, kymmenen vuotta sitten tapahtunut rikos.

Minä olin tulevaisuus.

Yrityksistään huolimatta Kreikan kuuluisin soturi Akhilleus ei ollut saanut minua hengiltä. Hänelle oli ennustettu, että minun piti kuolla, jotta Kreikka saavuttaisi voittonsa sodassa. Minun surmaamisestani oli tullut Akhilleukselle tärkeä tehtävä. Sodan ensimmäisenä päivänä Akhilleus surmasi nuoren alttaripojan rantatemppeleihin, sillä luuli häntä minuksi. Toisen kerran Akhilleus koetti väijyttää minut velipuoleni Lykaonin kanssa. Lykaon jäi vangiksi. Hänen seurassaan ollut nuori poika oli surmattu, mutta se en ollut minä.

Minä hengitin edelleen ja Troija seiso i yhä.

– Täällä saleissa on kuuma, Helena sanoi. – Voi miksi täällä on niin seisovaa ja kuumaa ja inhottavaa. Jos tiedät jonkin salakäytävän, josta pääsisimme karkuun vaikka vuorille, sinä kertoisit lempisukulaisellesi, etkö kertoisikin? Sinä hakisit vanhan hitaan kälysi ja pelastaisit hänet vuori-ilmaan ennen kuin portti murretaan auki?

Helena pöyhi hiussuortuviaan kuumissaan, ihania, kullanhehkuvia suortuviaan, jotka putosivat hänen olkapäilleen.

Muistin, miten rakastunut Paris oli kerran kertonut minulle, että Helena piti vaatteita niin, että ne saattoi riisua irrottamalla kaksi kaunista koruneulaa, jotka pitivät ne kiedottuina hänen vartalonsa ympäri.

Vain kaksi neulaa.

Aurinko tuntui tislautuvan verhokankaiden läpi paljastaen juuri nämä neulat.

Helena oli ylijumalan tytär. Jumaluus tuikki hänestä tähtitaivaan lailla.

Ravistin päätäni. Älkää leikkikö minulla, Olympoksen jumalväki, minä pyysin. Minä olen huono ja rikki. Tiedän itsekin, kuinka vähäinen olen.

Ajattelin jumalaa, jonka tunsin hyvin. Ajattelin auringonjumalaa, jonka palveluksessa olin. Ajattelin Apollonin puhtautta ja kaikennäkevyyttä. Sitä, miten paljon olin saanut jo Apollonin armoa, että olin jo kahdesti säilynyt hengissä Akhilleuksen murhatöistä.

Siksi minua sanottiin kahdestisurmatuksi.

Se oli pila, mutta myös kunnianimi. Kahdestisurmattu tarkoitti, että olin täyttämässä jumalten piirtämää kohtaloani. Tämä kaikki rauhoitti minut.

Helenan oli tehtävä, mitä Helenan täytyi.

Troiloksen täytyi tehdä, mikä oli hänen osansa. Vetäytyä pimeään.

– Lupaan kertoa, kun kuulen armeijan marssivan mereltä meitä kohti, sanoin Helenalle.

Nousin hänen vierestään. Pudistin vaatteitani, kuin niihin olisi jäänyt hiekanmurujen sijaan pieniä rakkauden väkäsiä, joita Helena heitteli ympärilleen.

Helenan tyyneys särkyi, kun hän näki, että olin jättämässä hänet yksin.

– Odysseus on taitava, Odysseus on vaarallinen, Helena sanoi. – Minä näin hänet kuiskimassa isäni korvaan ennen häitä. Hän tulee nostamaan kreikkalaiset uuteen hyökkäykseen sillä hetkellä, kun emme heitä enää odota.

Katsoin Helenaa ja mietin, että tässä olisitte ensi kertaa samaa mieltä, sinä ja sisareni.

Kassandrakin pelkäsi monitaitavaa Odysseusta enemmän kuin vallantahtoista Agamemnonia, joka sotajoukkoa johti.

– Tornien tähystäjät näkevät kauas, kun maasto on tasainen, sanoin. – Isä on lähettänyt vakoojia laivaleiriin saadakseen tietää, koska tulee seuraava rynnäkkö.

Tätä en Helenalle sanonut: vakoojat eivät olleet palanneet. He olivat jääneet kiinni.

– Herätäthän minut vaikka yöllä, kun he tulevat, Helena sanoi.

Kaikki leikki oli kadonnut hänen äänestään. Hän sanoi ”kun”. *Kun he tulevat.*

– Hae minut vaikka keskellä yötä, Helena sanoi.
– Nukun vasemmalla, Paris oikealla. En kysy mitään, jos herätät minut. Minulla on sytyttämätön soihtu valmiina pakoa varten.

Helena todella ajatteli, että minä tiesin tien kellariholvien kautta vuorille.

Helena todella myös ajatteli, että kaikista ihmisistä Troijassa minä pelastaisin hyökkääjien tullessa juuri hänet.

KAKSOIS- MAAILMAT

KUN TAPPAJAT TULEVAT LÄPI PUUN, AIKAA ON VAIN VÄHÄN.

El(ektra) on kaksoismaailmalainen: nykypäivän Helsingissä hän muistaa toisen elämänsä Atlantiksessa. Ystäviensä avulla hän pyrkii auttamaan Troita, joka elää myös kahdessa ajassa.

Piiritetyssä Troijassa prinssi Troilos ja hänen sisarensa Kassandra tukeutuvat toisiinsa. Kassandra on nähnyt ennusnäkyjä Troijan tuhosta jo pitkään, mutta häntä ei usko kukaan. Kun kaupungin torille tuodaan jumalille lahjaksi tehty valtava puuhevonen, lähtölaskenta käynnistyy. Hevosen sisältä hyökkäävät kreikkalaiset soturit, jotka tuhoavat Troijan valtakunnan ja kuningassuvun.

Ehtiikö El auttaa Troita ennen kuin Troija romahtaa?

SIRI KOLUN seikkailuntäyteisen ja myyttejä eläviksi tekevän Kaksoismaailmat-sarjan toinen osa on tarina ystävydestä, rakkaudesta ja petoksesta. Ensimmäinen osa *Alle aallon* oli Lasten ja nuorten-kirjallisuuden Finlandia-ehdoka.

Kannen kuva: Iida Kiela
Kannen suunnittelu:
Laura Lyytinen

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-7766-0